

עטרת שלום

עלון שבועי שיעורי מוסדות קאמרגא בארה"ק – בנושאים כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים

פרשת בא

בס"ד, עש"ק פרשת בא
ה' שבט תשפ"ב – שנה י"ג גליון תקצ"ב

זמני הדלקת הנרות ומוצי"ש

הרה"ג מוצ"ש	ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
4:15	5:31	6:09	4:29	5:45	4:09
5:32	6:05	6:43	5:28	6:11	5:40

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

קָדַשׁ לִי כָּל בְּכוֹר פֶּטֶר כָּל רֶחֶם בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה לִי הוּא (יג ב)

רמ"ח מצות. וזהו שצריך לקדש כל בכור שהוא בחינת זכרי עם ו"ה שהוא רמ"ח מצות עשה, שצריך לקדשם ולהוציא את הרפ"ח ניצוצין, וגם מרמזו על המתקה הדינים דכורין כנ"ל בשם מרן הארז"ל. באדם היינו בין מצות שהוא שייך לאדם, ובין מצות שיש לו שייכות עם בבמה. וכן מרמזו שצריכין לקדש הן בדברים רוחניים שהוא בחינת אדם, והן בדברים גשמיים שהוא בחינת בהמה כדי לעלות משם כל הניצוצין.

כשיתגבר בראשית המצוה יתקן שם הוי"ה והכסא

לִי הוֹי"א היינו שצריך עי"ז לתקן את ו"ה של שם הוי"ה שהוא נגד הרמ"ח מצות כנ"ל, וגם את א' של כסא, וזהו מה שצריכים לבוין בקיום המצות, כמו שאומרים לפני כל מצוה כדי ליחד י"ה עם ו"ה, היינו משום שעמלק קלקל ופגם את שם הוי"ה וא' של כסא, כמו שפרש"י (שמות יז מז) נשבע הקב"ה, שאין שמו שלם, ואין כסאו שלם, עד שימחה שמו של עמלק כולו, וכשימחה שמו יהיה השם שלם והכסא שלם. וזהו עי"י שיקדש את ראשית כל מצוה ומצוה לעשותה לשם שמים, כי הרי עמלק שהוא היצה"ר עומד בראשית כל דבר, כמ"ש 'ראשית גוים עמלק' (במדבר כד כ), ולכן כשיתגבר בראשית כל מצוה ומצוה על קליפת עמלק, עי"ז יתקן שם הוי"ה וא' של כסא.

ובזה יתקן כל חלקי השכינה וישרה השכינה בעולם

גם יש לפרש ל"י הוי"א בנ"י שם ב"ן, היינו שמרמזו שצריך לתקן את כל חלקי השכינה שבהם הייתה כל שבירת הכלים, ועי"ז יהיה מקום להשראת השכינה בעולם, ויהיה מלאה הארץ דעה את הוי"ה' (ישעיה יא ט) בביאת גואל צדק בב"א.

רעוא דרעוין תשע"ה לפ"ק

יראו לקדש את כל מיני בכור שהיא תחילת העבודה בכל הדברים שבועולם, וכמ"ש 'קדש ישראל להוי"ה ראשית' (ירמיה ב ג), וכמ"ש ג"כ 'ראשית חכמה' היינו שיעשה כל הראשית בחכמה, עי"י 'ראת הוי"ה', ועי"ז יהיה 'שכל טוב לכל עשיהם' (תהילים קיא י).

המקדש ראשיתו אין ליצה"ר שום אחיזה בו

והנה כשאדם יעשה כן ויקדש את תחילה וראשית כל דבר, הן בקיום המצוות, והן בדברים גשמיים, אזי יעשה את הדבר בתכלית השלימות, ואזי יוכל לעלות בתכלית השלימות את כל הרפ"ח ניצוצין, וזהו שאיתא ממרן הארז"ל בלקו"ת במעמי המצוות, שפטר עולה רפ"ח ע"ה והם דינים, והם דינא דכורא שהם הרפ"ח עם הל"ב נתיבות חכמה הממתקים אותה, שהיא כמנזן ש"ך ניצוצין עי"ש. והרי בכל דבר יש בו רפ"ח ניצוצין, ועי"י שיקדש את ראשיתו, ממילא אין ליצה"ר שום אחיזה בו, ואז יוכל לעלות בשלימות את כל הניצוצין.

לקדש ראשית ותחילת כל מצוה ומצוה

וזזהו שמפרט התורה כל רח"ם מרמזו שצריכים לקדש את כל ראשית עשיית וקיום של הרמ"ח מצוות, כי הרי מצות לא תעשה לא שייך מה לקדש, כי הרי הם רק מניעת עשייה, והוא במחשבה בלבד, משא"כ הרמ"ח מצות עשה צריך לקדש כי הוא במעשה, וזהו קדש לי כל בכור פטר כל רחם שצריך לקדש ראשית ותחילת כל מצוה ומצוה, ועי"ז יוכל לעלות את הרפ"ח ניצוצין.

לקדש כל ענייני גשמיים ולהעלותם לקדושה

וזזהו ג"כ הכוונה של קדש לי כל בכור היינו כי בכור בנ"י זכ"ר עה"כ, היינו כמו שאיתא בזוה"ק (ה"א כד). כמה דאוקימנא רוא דא, שמי עם י"ה שם"ה מצות לא תעשה, זכרי עם ו"ה

מצות פדיון הבן הוא המצוה הראשונה מייצאת מצרים והנראה לפרש דהנה מצות פדיון בכור הוא המצוה הראשונה שנצטוו ישראל כשיצאו מגלות מצרים, וזה איתא בזוה"ק (ח"ב מא:): ענין מצות פדיון בכור, דיהא פדוי מתחות שלטנותא דיצר הרע, דאיהו אדון דיליה, אדון מצד חובין דנפישין, דכד זכוון נפישין אתהדר בר נש אדון, וסליק לדרגא דאדם, בההוא זמנא שליט עליה שם הוי"ה. דאי יחכים בתורה יתוסף עליה יו"ד. קדש דא קדישא עלאה, רוא דחכמתא, לי דא רוא דעלמא עילאה, היכלא פנימאה, כל רוא דחסד, בכור דא בן בכור, דכתיב 'בני בכורי ישראל', והרי בן בכור כלול כל סמטין וכל גוונין. בשעתא דנפקין ישראל ממצרים דהא כדון אפיק לון מרשותא אחרא, וסליק לון לאתאחדא בשמיה, וכדון איקרון בני ישראל בני חורין, וסליק לון לאחדא בשמיה דסליק על כולא, ומגו רחומותא דלהון. קרא לון בני בכורי ישראל. כגוונא דקדושה עלאה.

עיקר מצות פדיון בכור לקדש עצמו בראשית לשמו יתברך נמציא שמוצות פדיון הבן הוא כדי לצאת מתחות שלטנותא דיצר הרע, ונצטוו המצוה הזאת בשעתא דנפקין ישראל ממצרים דהא כדון אפיק לון מרשותא אחרא, וסליק לון לאתאחדא בשמיה, והנה כדי שאדם יוכל להתגבר על יצרו הרע ולאחדא בשמיה, הוא צריך לשמור את עצמו בכל ראשית ותחילת דבר שיהיה לשמו יתברך שמו, ועי"ז יוכל להתגבר על יצרו הרע, כי כל כוחו של היצה"ר הוא בראשית כל דבר, כמ"ש 'לפתח חמאת רבין' (בראשית ד ז), ולכן כשמכניעו בתחילת כל דבר, אז אין לו עוד שום שליטה עליו, וזהו הענין של מצות פדיון הבן שנצטוו בני ישראל בראשית ותחילת שנתהוון לעם ישראל ביציאת מצרים לקדש לי כל בכור היינו שבני ישראל

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו ז"ע

ואם ימעט הבית מהיות משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו במקבט נפשת איש לפי אכלו תכסו על השפה (יבד).

ואם ימעט הבית מהיות משה ודרשו חו"ל מחיותו של שם (פסחים פט.) שהוא במקבט, ולקח הוא אמנות אלהות, דלית אתר פנוי מניה, ובכל תנועה אלופו של עולם גניז, ובוה יתמתקו הדינים, ושכנו רוא דצדיק (תק"ז גג.). הקרב אף שהוא בחלם, הוא כמו 'כל הקרב הקרב אל משכן הוי"ה' (במדבר יז כח) שמקרב עצמו אל ביתו ולא שם עצם קרב, היינו שיקשר עצמו עם צדיק הדור, שמקרב עצמו אל ביתו להשפיע בה כל טוב.

'היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרא

היום אתם יצאים בחדש האביב (יגד).

אפשר לפרש שזה ידוע מה שאיתא בחכמו"ל (פנהרין צח) רבי יהושע בן לוי אשכח לאלהו, אמר ליה אימת אתי משיח, אמר ליה ויל שייליה לדידיה, אול לגביה, אמר ליה שלום עליך רבי ומורי, אמר ליה שלום עליך בר ליואי, אמר ליה לאימת אתי מר, אמר ליה היום, אתא לגבי אלהו, אמר ליה שקורי קא שקר בי, דאמר לי היום אתינא ולא אתא, אמר ליה הכי אמר לך 'היום אם בקולו תשמעו' (תהלים צח ז). שאם יעשו בני ישראל תשובה או אני אבוא א"ה לגאול את בני ישראל מהגלות המר והנבוה, אשר על זה אנחנו מחכים שירחם עלינו.

וזה מה שפירש מרן בעל האור החיים הקדוש זיע"א על הפסוק בואתחנן (ד טז) 'ידיעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד' עפ"י מה שאיתא בפרקי אבות (פ"ב מ"ג) ושוב יום אחד לפני מיתתך. שהרי אינו יודע האדם מתי הוא הולך מעוה"ז לעוה"ב, לכן צריך האדם בכל יום לעשות תשובה, ועי"ז יהיה כל ימיו בתשובה. וזה 'ידיעת היום' שע"ז שאתה חושב כי זה היום שלך היום האחרון, ממילא 'השבות אל לבבך' תעשה תשובה, כדי לקיים שוב יום אחד לפני מיתתך. ודפח"ח ושי"י.

וזה ידוע מחכמו"ל (פנהרין צח) אם זכו אחישנה במהרה, ואם לא זכו אז בעיתיה, וזה תלוי הכל אם יעשו תשובה, ויעשו מצוות ומעשים טובים, וגם לעסוק בתורה הקדושה, וללמוד וללמד לשמר ולעשות את כל דברי תלמוד תורתך באהבה.

וזה אמרו היום אם אתה חושב שרק היום יש לך בחיים ולא יותר, אז תעשה תשובה ומצוות ומעשים טובים, ואז אתם יצאים בחדש האביב תהיה הגאולה בבחינת אחישנה במהרה, אפילו שעוד זמן אביב שלא באה העת הגאולה, וכל זה הוא רק כשיהיה אתם אמתיות 'אמת' שיעשה הכול בדרך אמת לשם שמים, כי קושטא קאי ושיקרא לא קאי (שבת קד). כב"א.

'מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרא

תורה אחת יהיה לאזנה ולגר הגר בתוככם (יב מט).

רצה לומר בודאי בלי ספק האזנה שהם צדיקים וחסידים קדושים, שתורתם מאיר מסוף עולם ועד סופו, וכן עבודתם מאירין לכל העולם, עליהם אמר הכתוב הקדוש ולגר הגר בתוככם כלומר שישתתפו תמיד עם שאר ישראל הקדושים, שאין בהם כל כך כח התורה או שאין להם כל כך פנאי ללמוד, שוהו שיאמרו אלו צדיקים בכל יום ויום בעת למודם בכל לבם בשם כל ישראל, שנהיה כולכם בתוככם נכללים בצדיקים.

'בן בית' מרבינו אליעזר צבי מקאמרא

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו ז"ע

ויאמר הוי"ה אל משה בא אל פרעה פי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרב (א)

ר"ל, איתא בע"ח (שער מעוט הרה"פ) על ידי חטא של אדם הראשון נסתלק ונחסר מאורות העליונים דקדושה, וכנגדו בקליפה עבור חטאו נתרבה ונתמלא עולמות הטומאה ע"ש. וכן איתא שם (ב"ב) שאדם הראשון על ידי חטאו סילק את השכינה הקדושה למעלה עד רקיע ראשון, ועל ידי חטא של דור אנוש סילקו עוד יותר לרקיע ב' וכו', עד שהעלה על ידי חטאם למעלה משבעה רקיעים, כדאיתא נמי במדרש רבה (בראשית יט ז) אמר רבי אבא בר כהנא, מהלך אין כתיב כאן וכו', עד שבא אברהם יצחק ויעקב לוי קהת ועמרם ומשה והורידוהו בחזרה למטה לארץ תוך בני ישראל, בסוד 'ושכנתי בתוכם' ע"ש.

נמצא שעל ידי חטא נתרבה אצל הטומאה ונתמעט הקדושה ח"ו. ודרך זה הוא תמיד אפילו עתה בגלות הזה, ומכל שכן בימי הגלות של מצרים, וכשנגלה הקב"ה למשה, ושלח אותו לגאול את ישראל ממצרים, אז התחיל בחסדו הבורא ב"ה גדלות דקדושה, ומיעוט של הקליפות. וזהו על ידי עשר מכות שהכו המצרים, שהוא עשר ספירות דקליפה, כדאיתא בספר מניד משרים (ב טו) למען שיתי אותתי דהיינו חילא ותוקפא דעשר ספירא, דכחויאו חיליהו בהנהו עשר ספירות דקדושה. כידוע שתו"מ זוי"ג היה בימי הגלות, ז"א קדישין, רק בחינת תלת כלול בתלת, שהוא המיעוט היותר קטן, וכן מלכות שמים היתה רק נקודה אחת קמנה. ומעט שהתחיל הקב"ה להכות הקליפות או נתמעט מעט מהקליפה, ונתרבה הקדושה כנודע משער חג המצות (פ"י עין חיים שער חג המצות פ"ו) ע"ש.

וזהו שאמר הקב"ה למשה, בא והוא לשון הבאה של המכות, כי עבור זה היה ביאתו אל פרעה, וזה בא אל פרעה והבא לו המכות, ועבור זה נעשה הקליפה קל, כי בכל פעם נחסר ממנו חיות דקדושה, כדאיתא נמי במניד משרים (ב טז) בא אל פרעה כלומר עול לגביה ההוא סמרא, להסיג גבול החול מהם, ולהוסיף בגבול דקדושה ע"כ. והוא כי אני שהוא מלכות שמים, כדאיתא נמי בס' מניד משרים פרשה זו כי אני דהיינו כנסת ישראל ע"ש, הכבדתי את לבו של ת"ת ז"א קדישין, היינו שנתרבה בו כביכול אורות עליונים, כנודע מלעיל שכל מה שנתמעט אצל הטומאה והקליפה, אינו נתרבה אצל הקדושה.

וזהו כשאתה בא עם המכות אל פרעה שהוא מלך דקליפה כנודע, אז עבור זה אני שהוא מלכות דקדושה, הכבדתי את לבו של ת"ת ז"א קדישין, כי שם בלבו בחוה יש אחיזה למלכות שמים, לזה אמר הקב"ה כביכול, שעבור זה הכבדתי את לבו כנודע שבעבור הכבדות הדבר הוא תיקון השלימות ברבוי אורות, כדאיתא כיוצא בו בלק"ת ישעיה ע"פ 'מי מרד בשעלו מים' וגו', סוד האבן הוא י', והוא סוד מוחא וחכמה, אמנם אבן הוא סתומה, שאין האור שבו יוצא לחוץ, אך יש אבנים נקובים, שבהם יורד האור דרך הנקב, וסוד האור הזה, הוא טיפות מוחא, הנמשך מחכמה אל הדעת, ומשם נמשך אל הבינה, ועל ידי הדעת, נשקל אותו האבן, אם כבידה אם קלה, וכמו שהאבן הוא קלה עולה הכף מאזנים למעלה, ואם האבן כבידה, אז יוכבד כף מאזנים שלו למטה, כך הוא כאן, כי סוד האור זה דקדושה, אם הוא אור גדול, או רמז לאבן גדולה וכבידה היוורת למטה, ואז אותו האור נמשך למטה, כפי ערך גדולתו וכבודו, כך נמשך למטה, ואם הוא קטן, אז קל משקלו, ואינו יורד הרבה למטה, אלא כפי ערך קטנותו וקלותו ע"ש.

נמצא שזהו שאמר הקב"ה למשה, העולה אל שד"י, שהוא בינה, שדינים מתערין מינה, כנודע. ועבור זה היה הוא השליח מהקב"ה, להכות את הקליפה, וכל זמן שהקליפה נתמעט, אז נתרבה הקדושה, כנ"ל. לזה אמר הקב"ה כביכול למשה, בא בכרך שנתתי לך אל פרעה והכה אותו, ותמעט אותו, והוא כי אני שהוא מלכות שמים דקדושה, הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו שהם שאר ששה קצוות, בסוד מט"ט המקננא בעולם היצירה, שהוא עבדא דקב"ה, כנודע מזהר הקדוש. והוא למען שתי שימו, שאשית אני כדברי רש"י וזה"ה. אתתי היינו אות יו"ד, שהוא אור האבן, כנודע שאותיות התורה הקדושה נקראים אבנים, אלה בקרבנו ונתרבו שם אורות העליונים והבן.

'בן בית' ח"ב דף כב מרבינו אליעזר צבי מקאמרא

'בן בית' ח"ב דף כב מרבינו אליעזר צבי מקאמרא

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

שיעור הבציעה, ושיעור האכילה כדי לפטור המאכלים. סימן קטז

ג. לא יבצע פרוסה קטנה ביותר אפילו אוכל לבדו, שזהו מדת צרות עין בעת שאוכל עם הרבים^א. ולא יבצע פרוסה יותר מכביצה^ב בעת שאוכל לבדו, אבל אוכל עם הרבים ובוצע פרוסה גדולה כדי להטעים לכל אחד ואחד מפרוסת המוציא הגון הדבר^ג:
ד. כשמברך המוציא יאכל כזית בלי הפסק^ד, ואז יכול לאכול כל המאכלים בלי ברכה, כי כולם טפלים לפת כזית. אבל אם לא יאכל כזית לחם, לא יאכל כל המאכלים בלא ברכה, שהרי גם אם באמת לא יאכל כזית פת אכל כל המאכלים בלא ברכה.
ו. יש חולקין^ה דיכול לאכול חצי זית, ויאכל כל המאכלים בלא ברכה, ובלבד שיאכל כזית {ב} באחרונה.

~~~~ זר זהב ~~~~

{ב} באחרונה. פלוגתא בירושלמי (ברכות פ"ו ה"א)^ו שיעור בציעה אית דאמרי כזית ואית דאמרי פחות מכזית, והפירוש כמו שפרשנו והוא אמת ברור:

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

המוציא זית אחד של מצת מצוה, עיין מה שכתבתי שם (סק"ד), ולא ראיתי נהוגין כן. גם הבית יוסף (ד"ה ושיעור) כתב בשם הרוקח (סימן שטט) דסגי פחות מכזית, ומכל מקום יש להחמיר לכתחלה. ע"כ. וכתב עליו ה'דגול מרובה' דמדברי המג"א משמע שאם אכל בשעת המוציא פחות מכזית אין אכילה זו חשובה שיגרר אחריו מה שיאכל אח"כ לפטרו מן הברכה, לכן צריך שיאכל כזית לפטור השאר. ע"ש. וראה עוד ב'ערוך השלחן' (ס"ו) שלמד בדברי המג"א, שיאכל כל הכזית בבת אחת. ע"ש. ועיין עוד ב'פרי מגדים' (א"א סק"ז).

א. איתא **בנמרא** (ברכות מו.): אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי בעל הבית בוצע ואורח מברך, בעל הבית בוצע כדי שיבצע בעין יפה, ואורח מברך כדי שיברך בעל הבית. וכתב הרמב"ם (ברכות פ"ז ה"ג): ואינו בוצע לא פרוסה קטנה מפני שהוא נראה כצר עין. וב'בית יוסף' (ד"ה ושיעור) כתב: ונראה שלמד כן מדאמרינן (ברכות מו.) בעל הבית בוצע כדי שיבצע בעין יפה, אלמא שאם פורס פרוסה קטנה לאו עין יפה הוא. ע"כ. ורבינו למד אפילו כשאוכל לבדו לא יבצע פרוסה קטנה ביותר, כיון שזהו מדת צרות עין בעת שאוכל עם הרבים.

ה. ראה לעיל בדברי ה'מגן אברהם'.

ו. כדאיתא **בנמרא** (ברכות מט.): רבי מאיר סבר ואכלת זו אכילה ושבעת זו שתייה, ואכילה בכזית. ורבי יהודה סבר ואכלת ושבעת אכילה שיש בה שביעה ואיזו זו כביצה. ע"כ. וראה עוד לעיל (סימן קנח ס"א) ולקמן (סימן קסח סק"ב וסק"ג).

ב. כך כתב הרמב"ם (ברכות פ"ז ה"ג): ולא פרוסה גדולה יותר מכביצה מפני שנראה כרעבתן. ומובא בטור, וכתב ה'בית יוסף' (ד"ה ולא פרוסה גדולה): נראה שלמד מדאמרינן (ברכות לט: שבת קיז:) רבי זירא הוה בצע אכולה שירותא, כלומר בשבת היה בוצע פרוסה גדולה שהיה די לו לכל הסעודה, אמר ליה רבינא לרב אשי והא מתחזי כרעבתנותא, אמר ליה כיון דכל יומא לא עביד הכי והאידיא עביד הכי לא מתחזי כרעבתנותא, ושנינו במסכת דרך ארץ (זוטא פ"ד, רבה סוף פ"ו) לא יאחז אדם פרוסה כביצה בידו בפעם אחת והעושה כן הרי זה רעבתן. ע"כ.

ז. ראה עוד בענין ברכת המזון, לקמן (סימן קצו ס"י).

ח. ראה עוד לקמן (סימן קעז ס"א).

ט. ראה לשונו שם: עד כמה יפרוס, ר' חננאל ור' מנא, חד אמר עד כזית, וחרנא אמר עד פחות מכזית. מאן דמר כזית כ"י דתנינן תמן (מנחות עה:) וכולן פתיתין כזית. מאן דמר עד פחות מכזית תני ר' ישמעאל (שם) אפילו מחזירה לסולתה. ע"כ. ומובא ב'בית יוסף' (ד"ה ושיעור) בשם הרוקח (ריש סימן שטט). וראה עוד ב'אליה רבה' (סק"ב) מה שהאריך בזה הירושלמי.

ג. כך כתב הרמ"א (ס"א): ונראה הא דלא יבצע יותר מכביצה, היינו דוקא בחול ואוכל לבדו, אבל בשבת או שאוכל עם הרבה בני אדם וצריך ליתן מן הפרוסה לכל אחד כזית, מותר לבצוע כפי מה שצריך לו. ע"כ.

ד. ראה ב'מגן אברהם' (סק"ז) שכתב: לכאורה משמע [מדברי הרמ"א וצריך ליתן מן הפרוסה לכל אחד כזית] דחייב הוא לאכול כזית, וכן משמע ריש סימן תע"ה דצריך לדחוק ולאכול ב' זתים כאחד [דהיינו זית אחד של ברכת

עטרת תפארת

עובדות וסיפורים מרבותינו זי"ע

וְהָיָה לְאוֹת עַל יְדֵיכָה וּלְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ (יג טז)

בתקונתה, ותפלין דרש"י כבר קנימת בתקונה, לזה היה השגחת הבורא ברוך הוא שיהיו פסולין התפלין דרש"י ולא להניח אלא תפלין דרבנו תם, לזה למה היה לך להניח תפלין דרש"י כינו שתקנת מצנה זו בתקונה, ואל היה לך מצה שום עגמת נפש, עד כאן.

לפניו בכה מאד על דבר זה. ואחר שעה מששמע זאת השיב לו **הבעל שם טוב** זלה"ה הנחת תפלין דרבנו תם. אמר לה, הן השיב לו, אל יהיה לך משום עגמת נפש, כינו שלא באת לעולם הזה אלא להניח תפלין דרבנו תם, והוא שפגלגול הקודם לזה היית גם כן איש פשר וכן תורה ולא רצית להניח תפלין דרבנו תם, לזה באת עתה בפגלגול הזה פעם שנית כדי לתקן להניח תפלין דרבנו תם לבד

שמעתי מרבנו הקדוש רבי ישעאל **בעל שם טוב** זלה"ה שאיש אחד זקן לערך יותר משבעים שנה פתח התפלין של רש"י שלו ומצא שחסר בהם תבה אחת, ובכה מאד על שלא הניח תפלין דרש"י כל ימיו. וכששמעו בני אדם מצה אמרו לו שישעל **לרבנו הבעל שם טוב** זלה"ה והוא יאמר לו מה תקונו, או שיתן לו איזה תשובה לתקן המענת הזה. מיד נסע להבעל שם טוב זלה"ה, וכשבא

ז'קן ביתו' פ"א מ"ו אופן א' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים ז"ע

ולקבל בני ישראל היה אור במושבבתם: (שמות י כג)

אור תורה ומצות

'ולקבל בני ישראל היה אור' מתרי"כ עמודי אור שבכת"ר, תלת או"ר של החסד יומם, שמאיר בנקודת ציון באור אש להבת, אור תורה ומצות, נועם זיו עולם הבא. **'במושבבתם'** בסוד יסוד בת עין, נקודת ציון באשה קראה מושב (פסחים ג.), וחסר ואו תניין, כי עדיין לא היה יחוד אמיתי, אלא התגלות הדעת ואו קדמא הכנה ליחוד שהיה בליל פסח, אשר לילה כיום להאיר.

'היכל הברכה' שמות נ.

אור הכללי ואור הגנוז

בחיות אור שהוא שורש הכל וכללות הכל שמושך אותו היסוד, נקרא אור של וי ימי בראשית, והוא אע"פ שירד האור ממדרגה למדרגה, אינו מתעבה ומתלבש כלל, וכל כך גדלה הארתו למטה כמו למעלה, שהאור הזה אור כללי כולל ארבע ידין, ואור כללי אינו משתנה בכל אתר, ומאיר מסוף העולם ועד סופו במדרגה אחת, כי חסד דעתיק נגלה בלתי התלבשות, ועובר עם החסדים המתפשטים, והוא יומא דאזיל עם כולו יומין, וכללות זה אינו משתנה מהארתו הגדולה אף בהתפשטות.

וזה השורש הוא המאיר וממתיק לעולם אל המתפשטין שמשתיין בירידתן, והאור הזה כשירד ומאיר לתתא, והוא יורד ממזל דדיקנא דעתיקא אור גדול ושפע גדול, וכיון שאינו משתנה אין יכולת בקליפה להתגבר ולקבל אור כזה, ואז מתים.

ומאהבת התורה וישראל, נגנו בצדיק וצדק צדיקים שומרי הברית, ונגנו בתורה וטועמים ממנו מתיקות הארות א"ס, ומקבלין הצדיקים את אור הרב הזה, וחיים וקיימים לעד נצחי...

ומאהבת התורה וישראל, כדי שיוכלו ליהנות מאורו הרב ולא יתבטלו חלילה, נשתנה ממדרגתו בצמצום כפי אשר יכולין שְׁאֵת שומרי הברית הלומדין תורה לשמה, ואתה דע לך. ובטעמיות אור הזה אמר רשב"י (זהר ח"ג רפח.), אנא כל יומאי אתקטרנא בחד קטירא בקב"ה, כי אור הזה אינו פוסק רגע אחד מלהשפיע אחדות אור א"ס על יסודית הפנימיות, ששם היחוד מתמיד ולא נשתנה כלל, ונגנו בצמצום בצדיק וצדק יסודית הצדיקים בחזונית עולמות, שיוכלו ליהנות מאורו הרב כשהם בכלים, ולא יתבטלו. ולעתיד לבוא יהיה זה בתמידות בחזונית עולמות, ולא יתבטלו בקבלת אור הרב בלתי התלבשות.

ונבוא אל דברי הזוהר (בראשית לא:): מה שאמר 'אור דעינא', ידוע כי 'עין' הוא [מספר] 'חן חסד', ושורשו מעינא טבא דמזלא קדישא, וכשהאור הזה מאיר על אדם הצדיק, יוצא מן הצמצום ומביט ורואה, כיון שאין באור הזה שום מסך ושום התלבשות והשתנות, ודוד טעם בו באור הזה מעין עוה"ב, ושבח ואמר

(תהלים לא, כ) 'מה רב טובך אשר צפנת ליראיך'...

מה טעמא אתגניז (זהר שם), היינו מה טעמא אתגניז דוקא בתורה ובצדיקים, ולזה משיב דאם היה נגנו ונתלבש בכמה לבושין ובהשתנות מדרגא לדרגא, היה נהנין מהם חיבי עלמא מהאי אור המתוק אור חיות אלהות אור א"ס, השתא דנהיר מסייפי עלמא עד סייפי עלמא בעת שמתפשט, אין בו השתנות, וחיבי עלמא הקליפות מותים בהתגלות האור הזה, ולכן אינו מתפשט כלל ועומד בכללות למעלה.

וכשמתפשט להאיר, נגנו בתורה ובצדיקים, להטעים להם מעין עוה"ב בעוה"ז, וחיבי עלמא פוגמי הברית ואין עוסקין בתורה לשמה לא יהנון מאור הזה, גם לא ימותו שהרי נגנו הוא בתורה ובצדיקים, 'ורשעים בחשך ידמו' (ש"א ב, ט). ולעתיד לבוא כשיתבער הרע מן העולם ויהיה ביטול הקליפות, אזי יוגלה כבוד ה"י (ישעיה מ, ה), ויתגלה האור הזה לעיני כל חי, כמו שהוא נתגלה לצדיקים אמיתים בעולם הזה...

'זהר ח"י' ח"א דף קמו.

באמונה שלימה זוכה לאור צח

כשידע אדם שבכל תנועה שם אתו עמו אלופו של עולם, מיד יתפרדו כל פועלי און (תהלים צב ז), ונתבטל הרע ונשמתו מאירה באור צח.

'זהר ח"י' ח"ב דף תב:

בהכנעה זוכה לאור וחיות חדש

ואתה דע אחי הנעים, שכל אלו הבדלה הכנעה המתקה, שגילה לנו **מרן אור צח מצוחצח אור שבעת הימים מרן קודש קדשים** (דגל מחנה אפרים חיי שרה ד"ה והאישי), אשר מפיהו אנחנו חיים עד היום, בהתגברות הרע בדור הזה, לא היה

יכולת לעמוד בין ערב רב כלל, אלא מאורו ושפעת חיותו ושכלו אמת לאמיתו אנחנו חיים ומאירים באור שבעת הימים שלו, וכל אלו הבחינות של אורות, הם דרכי עבודה הכנעה וביטול עד 'איך' באהבת ישראל כבבת עין, ובעיני עצמו תולע אבן דומם שוה, ובוזה הבדלה בין טוב לרע, וממשיך על עצמו חיות חדש אור א"ס מתוק האור.

'זהר ח"י' ח"ד דף קסה.

הצדיק כשיש לו חלישות הדעת יאיר עליו הארה גדולה

הצדיק כשיש לו חלישות דעת הרבה, עד שנעשה אין ממש בטל ומבוטל, אז יאיר עליו הארה גדולה אור חדש מתוק האור וטוב, אז נעשה בריה חדשה ממש ואינו מרגיש בעיניו עוה"ז.

'זהר ח"י' ח"ה דף קמא.

אור קדמא

לכל נשמה יש מלבוש וכיסוי אלוה חסדים, בסוד אור קדמא שיש לכל נשמה חלק אור, שכבר כולו נתברר והוא כולו טוב, כדי שעל ידי סיוע שלו יוכל לברר כל הבחינות הצריכין בירור ע"י מצות ותורה צלם וכלים כידוע, וע"י לבוש זה שכולו טוב נותן בו אור ומתיקות מתוק האור, ומזה האור יש בו כח להשליך הרע ולברר הטוב, והוא בסוד (דברים לב, יא) 'כנשר יעיר קנו', וכל האורות מתלבשין באור קדמא לשמרם מן החיצוניים, באופן כי המסייע לעבודת השי"י אינו רק זה הלבוש מבחינות אור קדמא, ואפי' השפע והארה ומתיקות שנותנים מן השמים אל אדם הכשר, הכל ע"י אור לבוש עליון זה...

'זהר ח"י' ח"ה דף קד:

טועם אור ותענוג בתורה ומצות

מי שיש לו חשק, משתוקק על תורה לשמה בדביקות ומצות באור ושמחה וחיות, יש לו עליו ערער... ואז מתגברין עליו הקליפות, וימרירוהו במרירות עצבות ומרה שחורה, וטועם טעם מיתה הרבה פעמים, והוא מתגבר עליהם לעסוק בתורה בדוחק ועוני בפרישות הגדול, אז פתאום ותתישב ריחו שמאיר עליו אור קדמא... ובוזה הולך להכריע הרע, ע"י שטועם אור ותענוג בתורה ומצות.

'זהר ח"י' ח"ב דף תלט:

מסירות נפש ע"י אור קדמא

לכל נפש מישראל יש לו חלק מאור קדמא, חלק אלוה נקודת יהדות, וכשמאיר בו אור הזה, מקבל עליו מסירות נפש ארבע מיתות בשמחה ובהבהב...

'זהר ח"י' ח"ב דף שצה:

כד אתקדש שמה באתגליא, נמשכין כל האורות שמירין אל כורסי יקרא, דכתיב (ויקרא כב, לב) 'ונקדשתי בתוך בני ישראל' (זהר פקודי דף רלא). בלב ורעותא דלבא, למסור ולקבל עליו מסירות נפש על קדושת שמו בקריאת שמע, לכך 'בתוך בני ישראל אני ה', מספר ישמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, אלף קי"ח.

'זהר ח"י' ח"ד דף רכג:

מוסדות קאמרנא בארה"ק
מסירות נפש ע"י אור קדמא
קול רינה וישועה באהלו צדיקים
קול צהלה ורינה, קול אומרים הודו את ה' צבאות, שפתנו תרננה שיריך ורחמיך, בהאי עירנא הדרותא, שמחת בית צדיקים, מעומקא דליבא, מעומקא נפשא, נשגור לון ברכאן דלעילא, ברכאן המלוא טבא וגדיא יאה, קדם מעלת עטרת ראשינו ותפארתנו, מאיר עינינו ומנתב אורהונו
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
לרגל השמחה השרויה במעון קדשו
שמחת נישואי נכדו הבהור ההתן המופלג
בנש"ק פנ"ה יהודה אריה לויב שליט"א
בן הר"צ אברהם מרדכי סאפרין שליט"א
ראש הכולל דבית מדרשונו
התן כ"ק אדמו"ר מלעלוב - גרושלים שליט"א
עב"ג הכלה שתחי'
בת הר"צ דוד ווייס שליט"א
בן הגה"צ יהונתן בנימין ווייס שליט"א
גאב"ד מונטריאל יצ"ץ
התן הגה"צ יוסף נחמיה הירשלער שליט"א
דומ"ץ בירושלים ור"י נור התלמוד
ותיערב נא עתידתנו לפני מלך אל רם ונישא, בורא עולם בקצין השלם זה הבנין, הדות ישרים מבורחים על דרך ישראל טבא אבותינו רבותינו הקדושים זע"א. וזוכה מרן רבינו שליט"א לדוות מהם ומכל יוצ"ה נתת קדושה לאורך ימים ושנות חיים, בכרית גופא וגהורא מעליא אמן.
הנהלת המוסדות חו"ר הכולל